

J.nr. SN

Den 7. december 2004

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål 5 (L59 - Bilag 5) stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg .

Spørgsmål 5

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 30. november 2004 fra professor, dr. jur. Peter Pagh, Københavns Universitet, jf. L59 - Bilag 5

Svar

Jeg har forelagt spørgsmålet for Skov- og Naturstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg vil henholde mig:

”Professor, dr. jur. Peter Pagh henviser i sin henvendelse til udvalget og i den vedlagte artikel fra tidsskriftet miljø, november 2004 med titlen: ”VVM-direktivets direkte effekt og Naturklagenævnets fremtid” til Europa-parlamentets og Rådets direktiv 2003/35 af 26. maj 2003 om mulighed for offentlig deltagelse i forbindelse med udarbejdelse af visse planer og programmer på miljøområdet og om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF og 96/61/EF for så vidt angår offentlig deltagelse og adgang til klage og domstolsprøvelse.

I artiklen giver professor, dr. jur. Peter Pagh udtryk for, at VVM-reglernes implementering i dansk lovgivning efter hans opfattelse er behæftet med alvorlige grundlæggende fejl.

Peter Pagh peger *for det første* på, at det efter hans opfattelse er et basalt problem, at VVM-reglerne er gennemført i planloven.

Planloven er valgt til implementering af VVM-direktivet for så vidt angår anlæg på land, idet planloven allerede rummer bestemmelser om offentlighedens inddragelse samt håndterer et meget bredt miljøbegreb i omfang svarende til VVM-direktivets krav.

Hertil kommer, at planlovgivningen, for så vidt angår region- og kommuneplaner, sætter rammer om den nærmere udformning af anlæg og indgreb i det naturlige miljø og netop ikke kun regulerer den meget snævre arealanvendelse, som Peter Pagh beskriver i artiklen.

Også i andre EU-medlemslande er VVM-reglerne en integreret del af planlovgivningen.

Peter Pagh peger endvidere på, at der mangler regler om anmeldelse af alle projekter, at myndighederne har svært ved at håndtere reglerne om screening, at det i Danmark er myndigheden og ikke ansøger der skal foretage miljøvurderingen, at det i Danmark ikke er ansøgerens men myndighedens miljøvurdering der sendes i høring, at amternes geografiske afgrænsning skaber problemer for vurdering af alternativer og at et regionplantillæg ikke opfylder kravet om, at en VVM-tilladelse giver ansøger et retskrav på at gennemføre projektet.

For så vidt angår reglerne om anmeldelse af projekter og screening er det Skov- og Naturstyrelsens opfattelse at såvel kommuner som amter gennem administrationen af plan-, miljø- og byggelovgivningen opnår det nødvendige kendskab til projekter, der er omfattet af VVM-reglerne til at kunne efterleve screeningsbestemmelserne. (Screening er en vurdering af om et projekt, der ikke er omfattet af obligatorisk VVM-pligt, vil kunne påvirke miljøet væsentligt og dermed være VVM-pligtigt).

At VVM-redegørelserne i Danmark udarbejdes af myndighederne understreger myndighedens ansvar for, at indholdet i vurderingerne er fyldestgørende. Uanset om VVM-vurderingen ville blive udarbejdet af bygherren ville det fortsat være myndigheden der forestod den offentlige høring og dermed indirekte sagde god for vurderingens indhold, idet der i Danmark – og i øvrigt det meste af Europa - ikke er tradition for at bygherrer indkalder til offentlige høringer med myndighederne som høringspart. Dette forhold betyder, at der overalt, hvor myndigheden forestår høringen, vil være en geografisk begrænsning i hvilke alternativer, der kan behandles ligeværdigt i forbindelse med selve høringen.

Planlovens regler om VVM sikrer, at der skal gives en særlig tilladelse til et VVM-pligtigt projekt inden dette må påbegyndes. Denne tilladelse er ikke identisk med vedtagelsen af regionplantillægget, men er en egentlig tilladelse til bygherren. VVM-tilladelsen erstattes af miljøgodkendelsen, hvis projektet skal miljøgodkendes, indvindingstilladelsen efter råstofloven, hvis der er tale om råstofindvinding samt en række andre miljøtilladelser og godkendelser for projekter, der omfattes af disse.

Endelig kan det oplyses, at de danske VVM-regler siden den supplerende implementering i 1994 ikke har givet anledning til kritik fra EU-kommissionen, hvilket bl.a. skal ses i lyset af, at VVM-direktivet ifølge EU-kommissionens ”Fifth Annual Survey on the implementation and enforcement of EU environmental law” har givet anledning til 7% af samtlige overtrædelsessager på miljøområdet.

Peter Pagh peger *for det andet* på håndhævelsen af VVM-reglerne og spørgsmålet om opsættende virkning i forbindelse med klager.

En VVM-tilladelse og de tilladelser og godkendelser, der træder i stedet for denne, kan påklages til fuld prøvelse og af klagemyndigheden tillægges opsættende virkning, hvis klagemyndigheden finder at dette vil være nødvendigt for at undgå en foregribelse af klagesagens udfald. VVM-tilladelsen og de

tilladelser og godkendelser der kan erstatte denne, er for bygherren en begunstigende forvaltningsakt.

For *det tredje* rejser Peter Pagh spørgsmålet om Naturklagenævnets uvildighed.

Det er styrelsens vurdering, at Naturklagenævnet uanset sammensætningen kan leve op til både Århuskonventionens og direktiv 2003/35's krav om prøvelse ved et uvildigt organ, idet nævnets medlemmer er uafhængige af instruktioner om den enkelte sags behandling og afgørelse. Medlemmerne tegner således alene egne synspunkter.